PİŞMANLIK

Saat gece 3'ü vurduğunda Mahmudcemal son saatine girdiğini anladı. Paniklemesi gerekirdi fakat artık ona bile gücü kalmamıştı. Ciğerlerini hava ile doldurdu naifçe. Kaç nefesi kalmıştı acaba? Etrafına bir göz gezdirdi. Odası zenginliğin bir portresi gibiydi. Deri koltuklar, yumuşak halılar, ışıldayan masalar...

Fakat neden şimdi hepsi boş geliyordu ona? Bütün hayatı boyunca bunlar için çalışmamış mıydı? "Boşunaymış diye düşündü. "Hepsi boşunaymış."

Yanında kimse yoktu. Hizmetçiler alt kattaydılar. Zaten bağırabilse bile sesini duyuramazdı onlara, duvarlar son sistem yalıtılmıştı çünkü.

Titreyen bacaklarıyla zar zor kalktı ayağa. Balkona çıktı yavaşça ve sandalyelerden birine bıraktı kendini. Gecenin bağrındaki karanlık, bir iltihap gibi her yere yayılmıştı. Sokak ışıkları bu sonsuzluğu delen cengâverler gibiydiler fakat hiçbir zaman zafere ulaşamayacaklardı. Bütün karanlıklar aydınlatılamazdı.

Işıklardan biri karşıdaki ağacı aydınlatıyor, gece meltemi de hınzırca ağacın yaprakları arasında koşturuyordu. Birden koca dünyada ne kadar küçük olduğunu fark etti. "Odam zenginliğin portresiyse ben de yalnızlığın portresiyim" dedi sessizce. Eşi 9 yıl önde ölmüştü. Onunla olan anılarını hatırladı. Gençken çok mutluydular peki ya daha sonra? O şirketin başına geçtiğinde de eşi mutlu muydu acaba? "Sanmıyorum" dedi kendi kendine. İhmal etmişti onu. Eve o uyuduktan sonra gelmişti çoğu zaman. Yeterli ilgiyi gösterememişti ona. Aslında içten içe çok seviyordu onu fakat para hırsı gözünü bürümüştü o zamanlar. Ne işine yarardı şimdi paralar? Acı bir pişmanlık dalgası vurdu yüreğini. Gidiyordu işte onun gibi. Fakat bir farklılık vardı. Evet, bir farklılık vardı. Mahmudcemal yalnız çıkıyordu yolculuğuna. Onun gibi etrafı sevdikleriyle dolu değildi.

Evlatlarını düşündü. Onların eğitimleriyle de ilgilenememişti şirketleriyle ilgilenmekten. Hepsi de ona çekmişti. Gözlerini güç ve para hırsı bürümüş bir grup aptal. Yaşlı babalarını aramıyorlardı artık. Şirketi bırakmıştı ya onlara... Hepsi de sonlarına Mahmudcemal

gibi varacaklardı. Bundan emindi. Kahkaha atabilse sandalyeden düşene kadar gülerdi. Hayat ne kadar da zalimdi.

Peki ya tanıdıkları? Dalkavukluğun bin bir çeşidini görmüştü gençken. Onu yıllardan beri tanırmış gibi davrananları mı? Yoksa en iyi dostuymuş gibi izzeti ikram edenleri mi? Hiçbiri yoktu şimdi, hiçbiri... Hiç dostu olmamıştı hayatında. Dostu bırak arkadaşları bile azdı. Çünkü kimse hırslı ve züppe birisiyle arkadaş olmak istemezdi.

Ufak bir gece esintisi geldi ve buruşuk yanaklarında gezindi. Elini yüzüne götürdü mecalsizce. Kırışıklıklar otobana çevirmişti yanaklarını. Gençken de pek yakışıklı sayılmazdı. Fakat üzülmeye gerek yoktu, büyük ihtimal onun da bir yararı olmazdı zaten.

Keşke şimdi farkına vardığı şeyleri yıllar önde anlasaydı. Keşke az konuşup, çok dinleseydi. Keşke biricik aşkına onu sevdiğini söyleseydi hergün. Keşke bu acımasız hayatta her daim yanında olacak, arkasını kollayacak, dertlerini ve sevinçlerini paylaşacak dostlar edinseydi. Keşke çocuklarıyla daha fazla ilgilenseydi. Keşke, keşke...

Üşümüştü, zorla kalktı yerinden ve odasına girmek için arkasını döndü. Odada bir genç duruyordu. Takım elbiseli ve traşlıydı. İnsana benziyordu, gözleri hariç. Gözleri ateştendi. Mahmudcemal titreye titreye odaya girdi. Genç ifadesiz bir ses ile "vakit geldi Mahmudcemal" dedi. Sanki yatma vaktinin geldiğini söylüyordu. Mahmudcemal bir an durdu, işte o an gelmişti, ceketinin önünü ilikledi. "Hazırım" dedi. Ölüm onu aldığında en son hissettiği şey ise hayatını boşa harcamasından dolayı hissettiği pişmanlık duygusuydu.

Mansur GÜLBEYAZ
12-YD/A 168